

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Štěpána Výborného v právní věci žalobce: **P. M. T.**, zastoupený Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Ostrava, Stodolní 834/7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 6. 2024, č. j. 19 A 39/2023 - 48, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

I. Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

II. Žalobci **se ukládá** zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši **1000 Kč**, a to ve lhůtě **patnácti dnů** od doručení tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“) směřuje proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2023, č. j. OAM-5321-21/ZR-2023: tímto rozhodnutím byl podle § 87f odst. 3 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů stěžovateli zrušen přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie, neboť stěžovatel ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek.

[2] V kasační stížnosti stěžovatel žádá, aby jí byl přiznán odkladný účinek. Stěžovatel se domnívá, že nepřiznání odkladného účinku by se dotýkalo jeho sociálního a citového zázemí, a tudíž by představovalo zásah do jeho soukromého a rodinného života. Stěžovatel uvádí, že na území ČR žije již mnoho let ve společné domácnosti s manželkou R. K. K., nar. X a synem N. S. K., nar. X, který stále studuje a je na stěžovateli existenčně (finančně i emočně) závislý. Na území České republiky si stěžovatel vytvořil silné sociální i ekonomické vazby, v zemi původu již nemá žádné zázemí a veškeré vazby s ní jsou přetrhány. Stěžovatel zdůrazňuje, že jeho *nezletilý* syn má ve smyslu úmluvy o právech dítěte právo na výchovu obou rodičů, proto by nepřiznání odkladného účinku znamenalo nezvratitelný zásah i do jeho práva na rodinný život. Přiznání odkladného účinku je

v nejlepším zájmu *nezletilého*, aby bylo možné zachovat jeho soužití s oběma rodiči. Uvedenému podle stěžovatele nebrání žádný důležitý zájem a nevznikne újma jiným osobám, neboť stěžovatel již delší dobu vede řádný život.

[3] Žalovaný v obsáhlém vyjádření navrhl stěžovatelovu žádost zamítnout. Poukazuje na to, že stěžovatelův syn je již dávno zletilý a bydlí ve společné domácnosti se svou matkou, která je dle všeho schopna se o něj postarat, činila-li tak i v době, po kterou stěžovatel pobýval ve vězení. Doplnuje též, že stěžovatel před pravomocným zrušením jeho trvalého pobytu rozhodnutím ze dne 9. 11. 2020 bydlel na jiné adrese, než jeho družka a syn. Zatím poslední trestnou činnost stěžovatel páchal mj. se svou družkou a synem, za což byli všichni tři odsouzeni k podmíněným trestům odnětí svobody. Žalovaný vyjadřuje zklamání nad stěžovatelovým *neomluvitelným a arogantním* chováním, neboť poté, co mu bylo pravomocně zrušeno povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana ČR, mu byl přesto povolen přechodný pobyt rodinného příslušníka a byla mu tak dána důvěra. Tuto důvěru ovšem stěžovatel opět zklamal, neboť spáchal další úmyslný trestný čin, za což byl již počtvrté odsouzen, tentokrát k podmíněnému trestu odnětí svobody ve výši 3 let se zkušební dobou až do 20. 10. 2027. Dá se tudíž označit za nenapravitelného recidivistu, navíc jeho úmyslná trestná činnost má vzestupnou tendenci závažnosti a rozsahu. S ohledem na veřejný zájem, spočívající v ochraně právního prostředí v České republice, není tedy žádoucí, aby stěžovatel na území nyní setrval.

[4] Žalovaný poukazuje dále na to, že stěžovatel je v produktivním věku a neměl by mít tedy problém se svým návratem do Vietnamu. Co se týká případného odloučení od družky a syna, je zřejmé, že odcestování do Vietnamu bude mít dopad do života stěžovatele, nicméně s následky svého protiprávního jednání měl stěžovatel počítat již v době, když se tohoto nezodpovědného chování dopouštěl; pouhý fakt, že na území žije jeho družka a dospělý syn, důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti není. Nadto od právní moci rozhodnutí o zrušení jeho přechodného pobytu, tj. 13. 11. 2023, uplynula dostatečná doba k přípravě zázemí v zemi původu, popřípadě v jiné zemi, kde může stěžovatel pobývat. Pokud stěžovatel nelegálně pracuje nebo podniká, pak jde o další narušení veřejného pořádku ČR.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a dospěl k závěru, že podmínky pro vyhovění tomuto návrhu nejsou splněny.

[6] Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž za tím účelem přiměřeně užije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *je k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a současně přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[7] Odkladný účinek lze na základě návrhu stěžovatele přiznat, jsou-li splněny tři materiální předpoklady: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu; 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (srov. usnesení

pokračování

rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58). Uvedené předpoklady musí být naplněny kumulativně.

[8] Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce charakterizoval v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda újma tvrzená stěžovatelem vůbec naplňuje předpoklady pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, respektive zda by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti bylo způsobilé tvrzenou újmu odvrátit. Stěžovatel ve svém návrhu argumentuje tím, že na území České republiky žije již mnoho let, vytvořil si zde vazby, má zde rodinu a jeho syn je na něm existenčně závislý.

[10] Stěžovatel uvedl, že žije se svou družkou a zletilým synem ve společné domácnosti. Taková skutečnost, tj. silné rodinné vazby na území ČR, by za určitých okolností mohla představovat důvod pro přiznání odkladného účinku žalobě, potažmo i kasační stížnosti (srov. například usnesení tohoto soudu ze dne 10. 2. 2022, č. j. 3 Azs 412/2021 - 37). Nepostačuje ovšem, pokud stěžovatel toto pouze obecně uvádí, nýbrž je třeba, aby současně tvrdil a osvědčil, že by v důsledku nepřiznání odkladného účinku došlo k zásadnímu narušení jeho soukromého či rodinného života. Je třeba zdůraznit, že návrh na přiznání odkladného účinku v projednávané věci obsahuje pouze zcela obecná tvrzení, která stěžovatel žádným způsobem nekonkretizuje ve vztahu k podané kasační stížnosti a řízení o ní. Stěžovatel pouze obecně uvedl, že jeho syn, který stále studuje, je na něm existenčně závislý a jeho role jako otce je nezastupitelná. Zdůrazňuje též práva *nezletilého* na výchovu obou rodičů. Předně zdejší soud upozorňuje, že ačkoli stěžovatel mluví o *nezletilém* synovi, dle data jeho narození (X) jde o osobu již zletilou; tvrzení, že syn studuje, pak stěžovatel žádným způsobem nedoložil. Zároveň nijak nespécifikoval, v čem má konkrétně spočívat synova existenční závislost na otci (stěžovateli). Jedná-li se o finanční závislost, stěžovateli nic nebrání finančně podporovat syna i ze země původu. Pokud jde o závislost citovou, syn stěžovatele je již dostatečně vyspělý na to, aby se s odloučením vypořádal. Navíc může s otcem vycestovat, nebo jej navštěvovat, anebo kdykoli komunikovat prostřednictvím sociálních sítí nebo telekomunikačními prostředky. Jelikož stěžovatel opakovaně páchal trestnou činnost, za kterou byl pravomocně odsouzen, naposled rovněž s družkou a synem (v době páchání trestné činnosti nezletilým), nelze dle zdejšího soudu považovat jeho tvrzení o nezastupitelné roli otce (jako vhodného vzoru) za věrohodné. Vzhledem k tomu, že stěžovatel v minulosti upřednostnil páchání trestné činnosti nad rodinnými zájmy, musel předpokládat, že to bude mít negativní dopad též do jeho rodinného a soukromého života. Prosté poukázání na skutečnost, že má syna a družku, nemůže samo o sobě postačovat jako dostatečně individualizované tvrzení vážné újmy hrozící právě konkrétně v případě rodinných poměrů stěžovatele, jež je nezbytnou podmínkou pro přiznání odkladného účinku. Ačkoli Nejvyšší správní soud nerelativizuje citové vazby mezi stěžovatelem a jeho synem, případně sociální a kulturní vazby na územní ČR (neboť je přirozené, že pokud na území některého státu cizinec žije řadu let, nežije „ve vzduchoprázdnu“, a alespoň nějaké základní společenské a případně i rodinné vazby si utvoří vždy - srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 10 Azs 249/2016 - 32), nelze pouze na základě

obecného tvrzení o jejích možném narušení považovat podmínku hrozby vážné újmy za splněnou.

[11] Vzhledem k uvedenému Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel ve vztahu k zásahu do rodinného a soukromého života v podaném návrhu netvrdí a neosvědčuje žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné učinit závěr o vzniku újmy a následně ji poměřit s kolidujícím důležitým veřejným zájmem.

[12] Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedené dospěl k závěru, že právní následky napadeného rozsudku (potažmo jemu předcházejícího rozhodnutí žalovaného), pro stěžovatele samy o sobě nepředstavují bezprostředně hrozící újmu na jeho právech. Není proto splněna již první podmínka pro přiznání odkladného účinku (§ 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.), a proto nemohlo být jeho návrhu vyhověno (výrok I).

[13] Nejvyšší správní soud pouze nad rámec uvedeného uvádí, že přiznání odkladného účinku by ve stěžovatelově případě bylo rovněž v rozporu s důležitým veřejným zájmem na dodržování platných právních předpisů na území ČR a na ochraně společnosti před kriminalitou a dalšími protispolečenskými jevy. Jak upozornil ve svém vyjádření žalovaný a jak soud ověřil ze správního spisu, stěžovatel byl v nedávné minulosti čtyřikrát pravomocně odsouzen za spáchání úmyslných trestných činů. Tyto skutečnosti stěžovatel nijak nerozporuje ani nevyvrací. V případě stěžovatele se nejedná o žádnou jednorázovou bagatelní trestnou činnost, kterou by páchal před mnoha lety, ale jde o recidivu, jejíž závažnost průběžně narůstá.

[14] Nejvyšší správní soud si je rovněž vědom, že krajský soud odkladný účinek žalobě stěžovatele přiznal, avšak Nejvyšší správní soud se s jeho důvody pro takový postup neztotožňuje. Krajský soud vycházel ze stěžovatelem nesprávně uvedeného data narození jeho syna (X), a tudíž věc posuzoval s ohledem na nejlepší zájem dítěte, jako by se jednalo o *nezletilého*.

[15] Zamítnutím návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti však Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé; svou podstatou se jedná o rozhodnutí předběžné povahy, proto z něj nelze dovozovat žádné závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (srov. usnesení tohoto soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

[16] Povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit - viz § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, aplikovaného *per analogiam* (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32). Stěžovatel je proto do patnácti dní od doručení tohoto usnesení povinen zaplatit soudní poplatek ve výši 1000 Kč. Poplatek je možno zaplatit na účet Nejvyššího správního soudu č. 3703-46127621/0710, vedený u České národní banky, pobočka Brno, variabilní symbol pro identifikaci platby je: 1030517424.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 18. září 2024

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu